

[Ingvard Dahl.]

den ledige lejlighed er beliggende. Det betyder altså, at hvis det ikke er ham muligt i sin hidtidige opholdskommune at skaffe sig beboelsesrum, men det er muligt i en anden kommune, har han krav på at få sin ansøgning imødekommet. Det er her som i alle andre tilfælde en betingelse, at han indstilles dertil af vedkommende ejer. Den samme betingelse gælder for private funktionærer, hvis stilling kan sidestilles med tjenestemandstillinger.

Jeg vil også henlede opmærksomheden på den i betænkningen omtalte højesteretsdom af 4. januar 1949, ved hvilken den noget strengere fortolkning af begrebet funktionærbolig, som boligministeriet havde anlagt, ikke er blevet godkendt. Højesteretsdommen af 4. januar 1949 har udvalget ment at burde tage til efterretning, og det er dens fortolkning vi har søgt at indpasse i bestemmelserne i § 29, stk. 1, vedrørende lejligheder, der er taget i brug til erhvervslokaler. Det har hidtil været således, at når en beboelseslejlighed har været brugt til erhvervslokaler, skulle det ved eventuel genudlejning godkendes af kommunen, at den fortsat blev brugt til dette formål, men kommunen kunne også bestemme, at den skulle tilbageføres til beboelseslejlighed. På dette område sker der en ændring, idet vi har søgt bestemmelsen begrænset til kun at omfatte udstillingslokaler og oplagsrum, alt sammen under forudsætning af at kommunalbestyrelsen skønner, at man ønsker denne bestemmelse i kraft i vedkommende kommune. Når vi har foreslået denne ændring, er det af hensyn til, at det er coutume, at læger lejer beboelseslejligheder og indretter deres konsultation i disse lejligheder, ligesom det er normalt, at klinikker indrettes i almindelige beboelsesrum. Lægegerningen er jo som regel knyttet til et bestemt område, for Københavns vedkommende endog til bestemte kvarterer. Det betyder i virkeligheden, at når en læge af en eller anden grund vil afstå sin praksis — eller en lægeenke vil afhænde sin afdøde mands praksis —, vil det ikke være muligt at opnå rimelige vilkår for afhændelsen, medmindre den, der overtager praksis, samtidig kan overtage lokalerne. Det samme gælder, hvor der er tale om sagførervirksomhed o. lign. Derimod vil det ikke være rimeligt — medmindre særlige forhold taler derfor —, at lejligheder, der anvendes til oplagsrum eller udstillingslokaler, under de nuværende boligforhold opretholdes som udstillingslokaler eller oplagsrum, hvis det ikke skønnes,

at bestemmelsen vil kunne påføre den nuværende indehaver noget økonomisk tab. Vi mener hermed at have fundet den rigtige form for denne bestemmelse, således at de økonomiske interesser, jeg alt her nævnt der knytter sig til erhvervslokaler, ikke trædes for nær. Endelig skal der jo også skaffes rum både til lægegerningen, sagførervirksomheden og klinikkerne, og de pågældende lejligheder ligger som regel i en udlejningspris, der slet ikke svarer til det, man betaler for normale beboelseslejligheder; af disse grunde har vi ment at burde indskrænke bestemmelsen til at gælde det allerede nævnte.

Jeg har her prøvet at nævne de vigtigste ændringer i det ændringsforslag, udvalget enstemmigt indstiller til vedtagelse, og vil så gerne tilføje vedrørende det andet lovforslag, der er til behandling, at udvalget er enigt med boligministeren i, at den nugældende lov om leje bør forlænges til 1. januar 1950. Betænkningen indeholder imidlertid som bilag ændringsforslag til forslag til lov om ændring i lov om leje af 23. marts 1937. Disse ændringsforslag vil blive stillet til lovforslagets anden behandling af boligministeren; de er tiltrådt af udvalget.

Vi har ment, at tiden indtil 1. januar 1950 ville være en rimelig tid til at behandle selve loven i, men jeg vil gerne tilføje, at vi i samarbejde med boligministeren er enedes om at nedsætte en hurtigt arbejdende kommission, der har til opgave at udforme et forslag til standardkontrakt. Vi har ikke ment, at kommissionen skulle afgive betænkning, men tværtimod at den skulle afgive et forslag til en sådan standardkontrakt. Vi er i udvalget efterhånden kommet til den opfattelse, at hvis vi kan nå det mål, vi stræber imod, at få et brugbart forslag til standardkontrakt, vil adskillige af vanskelighederne med at få loven gennemført i realiteten være overvundet.

Jeg skal med disse få bemærkninger anbefale de stillede ændringsforslag til det høje tings vedtagelse og anbefale forslag til lov om forlængelse af den nugældende lejelov til 1. januar 1950.

N. Chr. Christensen: Da mit partis ordfører er forhindret i at være tilstede ved folketingets møde i dag, skal jeg fremsætte nogle bemærkninger på venstres vegne.

Det lykkedes desværre ikke at nå gennem det vældige stof, der har tårnet sig op omkring lejeloven, og vi er derfor nødt til at godkende en forlængelse af den nugældende lejelov. Vi har beviser for, at det vil vække